ЛЮТИЙ

ISSN 0132-4462

№3 1984

ПЕРЦЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Самогоноваріння — це антигромадське зло, з котрим треба боротися нещадно. А ще більшим злом є торгівля самогоном — цим супутником прогулів, бракоробства, хуліганства і тому подібних аморальних явищ.

(З листів до «Перця»).

— Он, бачиш, у кутку! Білі чорти вовтузяться!
— Та ні, чорні вони!
— Пийте, хлопці, пийте! В мене все для вас є: і білі чорти, і чорні...

Дуже щирий лист директорові шахти імені Чеснокова, що в м. Стаханові на Ворошиловградщині, А. М. РИДЧЕНКУ

Доброго здоров'я, шановний Анатолію Михайловичу!

Наперед вибачаюсь, що відриваю Вас від Ваших щоденних непростих клопотів. Знаю, що не така то легка справа — бути керівником виробничого колективу. Та ще де: у преславнім краю шахтарськім, відомому на весь світ трудовими традиціями своїми. Та ще в тому самому місті, котре носить ім'я легендарного зачинателя знаменитого патріотичного руху! Та ще коли: у той час, як передові шахти з усіх сил стараються, аби виконати й перевиконати, видати на-гора усе більше та й більше вугольку, з усе меншими та й меншими затратами! А для цього — передові методи праці впроваджують, дисципліну зміцнюють, з усякими там прогульниками, пияками та іншими негативними явищами категорично борються!

І ото за таких умов Вам доводиться, кажу, працювати. І не просто собі працювати, а ще й свою, особливу лінію вести. І не тільки самому вести, а й підлеглим свій стиль невтомно прищеплювати: і начальникові відділу кадрів Раїсі Яківні Курбатовій, і старшому інспекторові по трудовій дисципліні Тетяні Василівні Долматовій, і начальникам дільниць — зокрема, дев'ятої, де найбільше прогулів трапляється,— Анатолію Федоровичу Ушакову. Усі вони, на чолі з Вами, дорогий Анатолію Михайловичу, мають свій, абсолютно оригінальний підхід до порушників трудової дисципліни. Вони виявляють до них виняткову терпимість і розуміння.

Ну, от не вийшов, скажімо, якийсь там Іваненко-Сидоренко на роботу,— то що, відразу прогул йому записувати? Ні, Ви запрошуєте його до свого кабінету і так лагідненько, щоб не образити, співчутливо так запитуєте: «Що, Петренко, мабуть, знову на концерті симфонічної музики був? І після того у тебе, природно, голова цілий день розривалася? Буває, буває... Ну, то йди працюй, а ми тобі зарахуємо цей невихід як вихідний. Згода?» Розчулений Петренко йде — і прямісіньким курсом знов у концертний зал... І від спілкування з мистецтвом у нього наступного дня знов у голові пневматичні молоти бухають. Де вже до праці... «Нічого,— кажете Ви йому,— цього разу будемо вважати, що ти взяв відгул за перепрацьований робочий день. Еж перепрацював був колись, пам'ятаєш?» Любитель симфонічної музики напружує затуманену сі-бемолями пам'ять і мимрить у відповідь щось нерозбірливе. «От-от,— радієте Ви,— згадав! Ну, а тепер біжи хутенько до каси, там саме прогресивку дають. Поспішай, поки не закрили...»

Ну, а коли якийсь особливо затятий меломан за отими аріозами й каватинами геть роботу закине, то — нічого не зробиш, доводиться його звільняти... За власним, зрозуміло, бажанням. А якже! Людиною треба бути! І що з того, що за минулий рік кількість прогулів на шахті зросла проти 1982 року у 2,5 раза! Що з того, що шахта недодала країні 22 тисячі тонн вугілля! Не вугіллям, як кажуть, єдиним...

Користуючись нагодою, уклінно прошу Вас, Анатолію Михайловичу, передати моє палке вітання і директорові сусідньої з Вами шахти ім. Ілліча Миколі Григоровичу Козиру. Він теж, чути, витратив не одну тисячу карбованців на преміювання прогульників, котрих, разом зі своїми помічниками, вміло покриває у державній звітності.

На цьому дозвольте свій лист закінчити, а в кінці його щиро побажати: аби Ви, Анатолію Михайловичу, і Ви, Миколо Григоровичу, і далі були отакими ж людяними, лагідними, терпимими, а головне — щедрими! Тільки, хочу додати одну несуттєву дрібничку,— якби за власний, а не за державний рахунок, га?.. Ото був би, як той казав, зовсім інший кандьор!

По цій мові бувайте здорові. Від щирого серця

Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— І жде тебе, соколику, велика неприємність: скоро доведеться тобі прощатися з дармоїдством...

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

НА БІБЛЕЙСЬКІ ТЕМИ

Як передає наш харківський кореспондент, місцева парфюмерна фабрика ощасливила жіноцтво набором духів «Адам і Єва». А щоб у покупців не виникло сумніву, які саме Адам і Єва маються на увазі, на коробці зображене яблучко — таке рожеве, принадне, апетитне, що гріхопадіння Адама можна зрозуміти.

Керівництво фабрики має намір продовжити розробку біблейської теми. Найближчим часом планується випустити одеколон «Христос воскрес», духи «Варвара-великомучениця», парфюмерний набір «Ноїв ковчег».

СПРОСТУВАННЯ ТАП

СУМИ. Як стало відомо з неперевірених джерел, на вулиці Антонова у присутності жителів будинку № 1 відбулася гостра суперечка між кількома солідними товаришами. Стверджують, ніби її учасниками були начальник житлово-експлуатаційного об'єднання Зарічного району І. Д. Бондаренко, начальник ремонтно-будівельного управління «Ремжитлофонд» В. В. Охман та керуючий обласним рембудтрестом В. В. Кара-Калпак. Ці товариші буцімто гаряче з'ясовували, хто з них найбільше винен у тому, що капітальний ремонт згаданого будинку, розпочатий ще два роки тому, ніяк не завершиться.

ТАП уповноважений заявити, що весь цей інцидент вигаданий від початку до кінця. Як показав опит жильців, жоден з названих товаришів протягом тривалого часу і носа не потикає до цього будинку, а про його ремонт вони вже навіть і думати забули.

УНІКАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

СУМСЬКА ОБЛАСТЬ (кор. ТАП). Рідкісний календар роздобули собі працівники Конотопського «Водоканалу». У ньому немає ні понеділків, ні вівторків, ні серед, ні інших днів, окрім неділь. Тож, керуючись цим календарем, керівники вищеназваної організації вже кілька місяців підряд твердо обіцяють жителям вулиці Коломійченка, які півтора року страждають без води: «Не хвилюйтесь, ось уже з неділі завершимо роботи на вашій вулиці, і ваші водорозбірні колонки нарешті запрацюють!»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

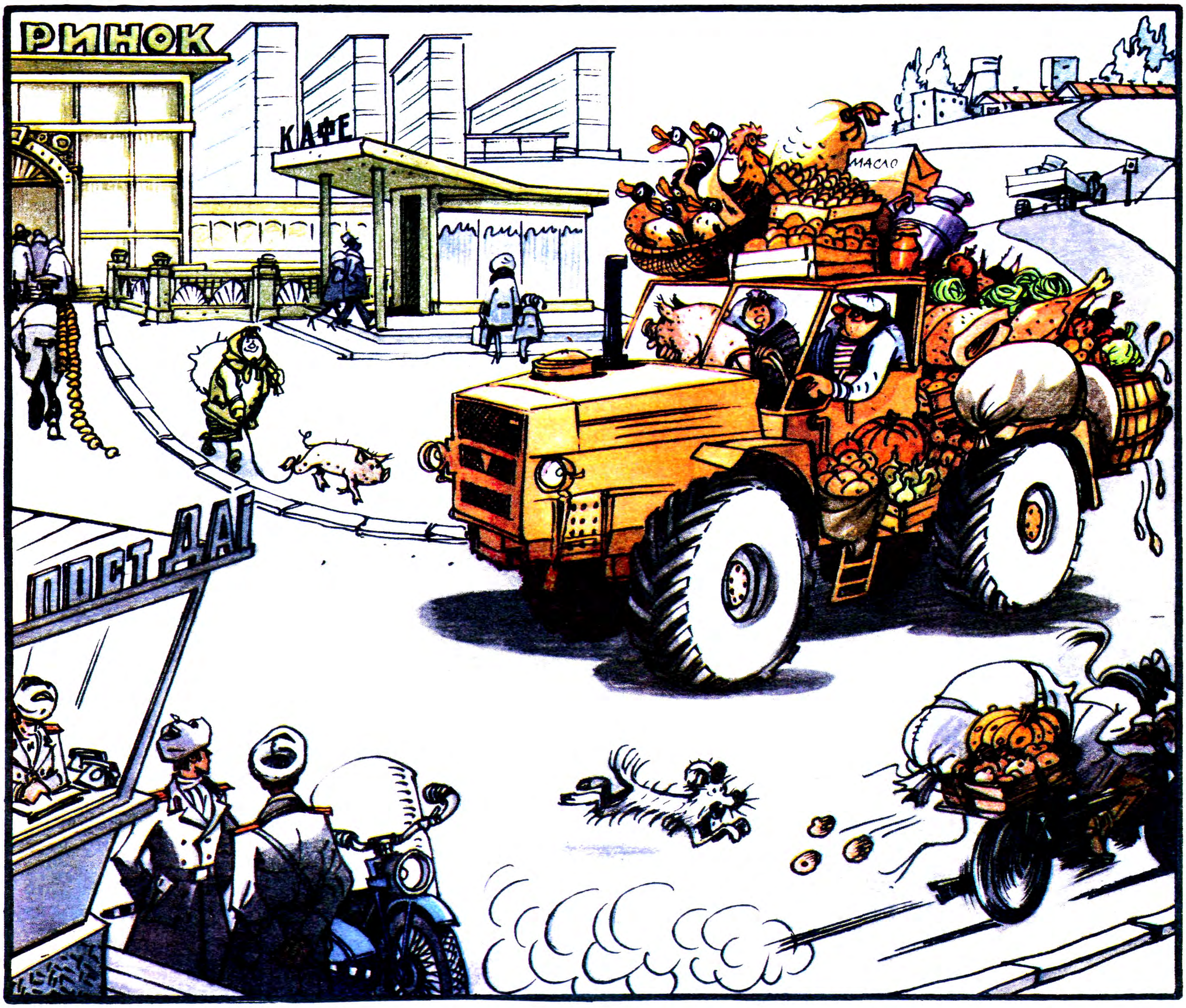

— Якщо зупинить автоінспектор, то скажемо, що їхали на ферму і в хурделицю заблудилися...

ШИК І ПШИК, або ж кава по-полтавськи

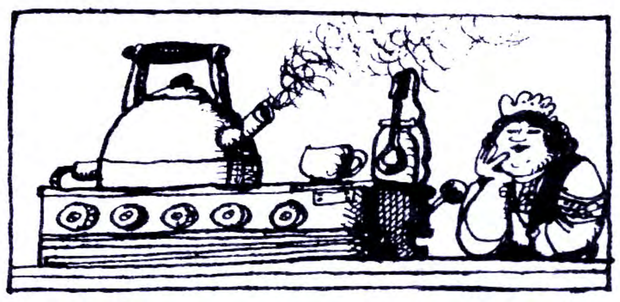

Впевнений, що директор Жовтневого райхарчоторгу м. Полтави І. Ф. Ковнір богемським кришталем вдома горіхів не лущить.

Навряд чи й директор Полтавського тресту їдалень і ресторанів В. О. Ніколаєнко використовує імпортний гарнітур як сировину для випилювання лобзиком або пускає дефіцитні меблі на штахетник для палісадника.

Але в полтавській кав'ярні «Морозиво» можна спостерігати, як імпортна кавоварка «Балатон-люкс» — всуціль хром і штучна шкіра вищого гатунку — служить... підставкою для електричного чайника, в якому кип'ятиться вода для приготування розчинної кави. Складному і нарядному агрегатові «Будапешт», який потрапив у полтавський універсам, поталанило більше: він сам використовується як кип'ятильник. Знаєте, продаються такі: вилка, метровий дріт і нагрівальний елемент. Просто, як протокол. Вартість 2—3 карбованці. «Будапешт» з цією функцією справляється непогано...

Слід сказати, кавоварки, про які зайшла мова,— недешеві. Коштують по 800—1000 карбованців кожна. І не дві їх у Полтаві, а набагато більше. Але всі вони не працюють.

Ось іще одна типова експрес-кавоварчина доля. Понад десять років тисячекарбованцевий агрегат боровся з простудними умовами підвалу, що під магазином № 101 Жовтневого райхарчоторгу. Нарешті звідтіля вирвався, щоб потрапити у приблизно такі ж умови магазину № 144, де й нині стоїть — не підключений, не налагоджений. Якщо ввімкнути світло, стерти пилюку і прочитати назву, ви зрозуміли б, яка це була красива, елегантна машина. Шик! Але...

Характерно, що кавоваркам і далі в Полтаві «не світить». Їхній ремонт і наладку ремонтно-монтажний комбінат обласного управління торгівлі не забезпечує. Роботі на цих агрегатах працівники торгів і кав'ярень не навчаються.

«А як же плани прибутків? — може здивуватися компетентний читач. — Експрес-кавоварки — там, де вони діють,— дають постійно високу виручку!» На жаль, і цей іногородній факт не переконує. Плани в Полтаві «дають» традиційним способом: в кінці місяця — штурм, у вирішальний момент — дефіцит на прилавок!

Так зберігається ділове реноме.

...Чудовий, я вам скажу, напій — кава! Знімає втому, бадьорить, підвищує настрій і все таке інше. Що ж стосується полтавців, то їм, за відсутністю оної, доводиться шукати замінники. І дехто, уявіть собі, знаходить. У винно-горілчаних відділеннях гастрономів. А що? Замінники вельми ефективні. І головне — безвідмовно працюють «на план»!..

П. СТОРОЖЕНКО.

З олівцем по Широкому

Мал. В. ГЛИВЕНКА

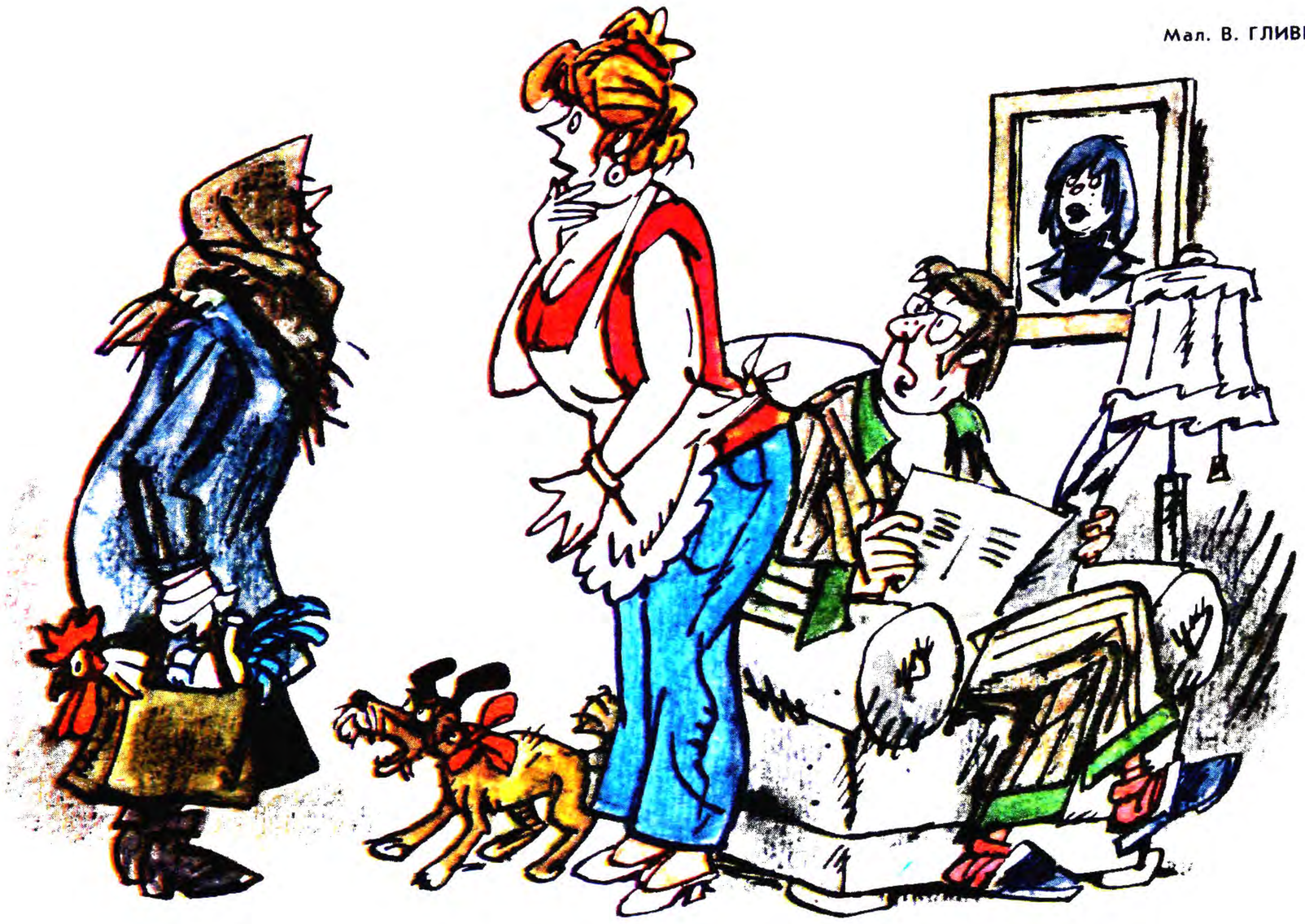

— Кажете, на онука приїхали подивитися! Так ми ж вам його фотокарточку вислали!..

Мабуть, з кожним у житті таке траплялося, що ні з того, ні з сього раптом тягне на пісню. І ніяка сила не може стримати, бо мелодія клекоче, наростає і нарешті сама виривається з грудей.

Отаке диво сталося з нами, коли ми приїхали до районного центру Широкого на Дніпропетровщині. І чи то краса невеличкого містечка, яке розкинулося перед нами в долині, чи то радість від зустрічі з давнім нашим знайомим, який чекав нас біля в'їзду в Широке, чи то ще з якихось причин нам раптом захотілося співати. Важко, повторюємо, усе це пояснити, але ми заспівали. Не голосно, але дружно. Спочатку «Туман яром», потім «По садочку ходжу, кониченька воджу». І пішло, як кажуть, і поїхало. І все було б добре, якби не наш знайомий. Бо коли ми натхненно затягнули:

Ішов Гриць з вечорниць
Темненької ночі,—
Сидить сова на пеньку,
Витріщила очі... —

він приклав палець до губ і прошепотів:

— Тихше!

— У чому річ? — перервали ми пісню на отому «витріщила очі». — Погано співаємо?

— Та ні... Просто боюся, щоб ніхто працівникам райвиконкому не розповів, що ми... тобто ви... співали, а я слухав і навіть підспівував...

— А що ж у цій пісні поганого?

— Гм... Розумієте... Можуть розгніватися. Бо цю пісню у нас співають, коли мають на увазі Широківський парк культури і відпочинку. Той парк такий занедбаний... Та що казати: на місці колишнього танцювального майданчика утворилася така калюжа — куди тій миргородській. Не менш «культурна» калюжа і біля центрального входу до парку. Взимку вони, правда, замерзають, то є хоч де дітворі ковзатися. А влітку жаби в них кумкають, рогоза росте... Було в парку і літнє кафе, і кінотеатр, але все так позаростало бур'янами, що не тільки сова очі витріщить.

— Ну, добре,— заспокоїли ми нашого знайомого і заспівали іншої:

Ой, горе, горе,
Який я вдався —
Брів через річечку
Та й не вмивався.

— І цієї не треба,— попросив нас знайомий. — Бо це про нашу річку Бакаєць. У неї висипають сміття усі, кому не ліньки. Тому вона нагадує більше канаву, ніж річку. Там і справді не вмиєшся...

Ми трохи помовчали. Помовчали і знову заспівали:

І шумить, і гуде,
Дрібен дощик іде...
А хто ж мене молодую
Та й додому проведе?

Проспівали і запитально глянули на нашого знайомого.

— Це дуже популярна пісня серед наших дівчат,— мовив той. — Бо варто увечері звернути з центральної вулиці в який-небудь провулок, то там і чорт може ногу зламати. Тому дуже добре, коли тебе хтось аж до самого дому проведе.

— Ну, а цю у вас часто співають? — аж трохи розгубилися ми.

Ой ти, гарний Семене,
Прийди сядь коло мене...

— Цієї не співають взагалі,— подумавши, відповів наш знайомий. — Та й чого його співати, коли у нашому кінотеатрі не встигнеш сісти, а біля тебе уже семеро Семенів стоїть. Бо в залі усього 160 місць. А це для райцентру, самі розумієте, дуже мало...

Ми дружно закивали головами, починаючи іншу пісню:

І сьогодні горох, і учора горох,
Прийди, прийди, моє серденько,
Поговоримо удвох.

— Якщо ви маєте на увазі наше кафе, замахавши руками, знайомий укотре змусив нас припинити спів,— то воно, знаєте, не зовсім так. Бо є тут і котлети, і шніцель, і... м'ясо, і салати усілякі, і компоти... Щоправда, той широкий вибір частіше буває в меню, ніж на потоці...

— Ну, а що ви скажете про таку пісню? — запитали ми і на повні груди завели:

Спать мені не хочеться
І сон мене не бере...

Наш знайомий остаточно розсердився.

— Я розумію, ви на наш готель натякаєте, на його невпорядкованість. Вам добре: сьогодні ви тут, а завтра поїхали. Але для чого ж мене у ці співи втягувати?

Одне слово, ми в Широкому більше не співали. А тільки записували і малювали... Бо фактів, про які повідав нам знайомий широківець, вистачило, як бачите, на цілий фейлетон.

З олівцем по Широкому подорожували, записували і малювали М. ПРУДНИК та Р. САХАЛТУЄВ.

Дніпропетровська область.

БАЙКИ У ПРОЗІ

КАПЕЛЮХ І КРАВАТКА

— Я можу кому завгодно на шию почепитися,— вихвалялася Краватка.

— А я — на голову сісти,— не здався Капелюх.

ВИВЕЛА

— Я таки виведу їх на чисту воду,— казала Труба, зливаючи нечистоти в річку.

ВАРЕНИК

— Упасти теж треба вміти,— вихвалявся Вареник, потрапивши у сметану.

ДЕБАТИ

Коли розпочалися дебати, виступив Дуб.

— Друзі,— почав він. — Тут багато говорили про вузькі погляди Пилки. Зауваження слушні. Але, як на мою думку, то в усьому винна Природа: вона наділила її такими властивостями. З неї і спитати слід. Це по-перше. По-друге, ви самі знаєте, яка трудівниця Пилка і якого розмаху може набрати в роботі. Тому ні про яку догану не може бути й мови.

Після цього виступили Бук, Береза, Вільха та інші дерева. Вони схвально відгукнулися про думку Дуба. І тільки Пень голосував проти. Йому вже нічого було боятися.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка Полтавської області.

У Куп'янському, Борівському, Дворічанському та деяких інших районах Харківщини відоме прислів'я про бузину та дядька трохи переінакшили і наповнили буквальним змістом. У новій редакції воно звучить так: у Куп'янську бузина, а в Києві дядько. Хто не в курсі, чим це викликано, тому пояснюють: бузиною ж бо заріс будівельний майданчик Куп'янського міжрайонного комбікормового заводу, а про ідеальні агроумови для неї чималенько подбав київський відповідальний товариш — заступник керуючого трестом «Укрелеватормлинмонтаж» Андрій Якович Верба.

Спочатку — коли Андрієві Яковичу іще тільки доручили контролювати будівництво цього заводу потужністю понад 100 тисяч тонн комбікормів та інших кормосумішей на рік — тов. Верба про бузину, звичайно, не думав, бо саме сушив голову над тим, як би його, з одного боку, створити враження, ніби він до згаданого доручення ставиться з усією відповідальністю, а з іншого — перекласти більшу частку тієї відповідальності на чужі плечі, щоб самому вже не контролювати, а спостерігати.

Вирішив так: оскільки трест у Києві, а об'єкт — аж у Куп'янську, то нехай там на місці хтось і наглядає та у верхи доповідає.

Сказано — зроблено. Куп'янській міжколгоспній пересувній механізованій колоні № 23 (МПМК-23) доручили завод будувати, а Красноградській спеціалізованій теж пересувній і теж механізованій колоні № 617 (СПМК-617) — наглядати, координувати, допомагати та у верхи доповідати.

За цим принципом завод будують уже восьмий рік. Восьмий рік наглядають, координують, допомагають та доповідають. І не раз і не два місцева преса про цей об'єкт писала.

На кожен виступ А. Я. Верба, треба віддати йому належне, оперативно відгукувався, визнавав, обіцяв і навіть дякував: молодці, мовляв, що помітили та підказали. Святу правду пишете: загальмувалося будівництво. А хто винен? Генпідрядчики з Куп'янської МПМК-23. Це вони не забезпечили металом для виготовлення обладнання на такий важливий об'єкт.

— Е-е, ні,— заперечував щоразу начальник Куп'янської МПМК-23 А. І. Погасій. — Ось документи, котрі свідчать: ми виділили вам стільки металу, що можна було б давно побудувати два комбікормові гіганти.

— Ну, якщо так,— реагував на чергову порцію критики А. Я. Верба,— то я персонально на об'єкті побуваю! Незабаром! Розберусь у всьому особисто! І так розберуся, що завод у квітні 1983 року (чуєте? — саме у квітні вісімдесят третього) закрутиться!

Та не крутиться завод і досі, бо Андрій Якович і самі у Куп'янськ не їдуть, і заходів не вживають. Ну, не лежить у людини душа до об'єкта — і хоч ти лусни!

Звичайно, її, душу Андрія Яковича, міг би навернути на вірний шлях його безпосередній начальник — керуючий трестом «Укрелеватормлинмонтаж» В. Д. Железняков. Бо, все-таки, хоч письмові обіцянки упоратися нарешті з об'єктом підписував здебільшого А. Я. Верба, його необов'язковість підмочує репутацію усього тресту. Та, видно, в «Укрелеватормлинмонтажі» вважають, що головне — доручити, а контроль за виконанням — річ другорядна.

К. ЛЕМЕШЕВ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *З напису на упаковці: «Боїться сірості!»*

● *Не діліться своєю радістю з першим зустрічним: вам може нічого не лишитися.*

● *Іноді сміливість міста бере, залишивши своє село...*

● *Перед труднощами на пасував: перепасовував їх іншому.*

● *Діла ідуть, але до результатів доходять, не завжди.*

● *Іноді захищаються і від дисертації...*

● *Дехто так красномовно мовчить, що змушує говорити про себе інших...*

● *Чи варто вчитися говорити, щоб потім учитися мовчати?*

● *Як погано, коли не все гарно, і як гарно, коли не все погано!*

● *Жив за правилом «Моя хата з краю, але про всіх усе знаю!..»*

● *Дехто, не знаходячи винятку з правила, ігнорує саме правило...*

● *Чи можливо діяти нерозумно в розумних межах?..*

● *Не закривай рота тим, хто відкриває тобі очі!*

● *Що робити, коли робити нічого?!*

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Вони у нас від браконьєрів ховаються.

НЕ ВПІЗНА ВИСТАВКА

ШИРНЕ ТРЕБА

— Послухайте, що ви мені дали? — сказав молодий чоловік, повертаючи куртку гардеробнику. — Це не моя річ!

— Мабуть, у вас погана пам'ять, — м'яко заперечив гардеробник.

— Я вперше бачу цю куртку! — обурився молодий чоловік.

— Не знаю, кому вона належить, але ви мені її здали — я вам її повертаю,— незворушно відповів гардеробник.

— Я здав вам нову куртку, а це стара, злиняла. Заберіть її і віддайте мою!

— Я ще ніколи не помилявся,— твердо пояснив гардеробник.

— А цього разу помилилися! — перейшов на крик молодий чоловік. — Гляньте, рукави — по лікті! Не міг же я купити таку куцу!..

Це був якраз той випадок, коли твердження «у суперечці народжується істина» ось-ось могло бути спростованим. Але, на щастя, нагодився член нашого виставкому, який компетентно пояснив молодому чоловікові, що він даремно гарячкує. Бо куртка справді-таки його. Але вилиняла вона і збіглася, бо він дві години тому потрапив у ній під дощ. І претензії свої молодий чоловік мусить адресувати не гардеробникові, а Ковельській швейній фабриці на Волині, яка ці куртки продукує.

ДАРУЙТЕ КОХАНИМ ПАРУСНИКИ!

І не просто парусники. А «Парусник з якорем на підставці». Чому, спитаєте, саме його? А чому б і ні, якщо він продається в магазинах сувенірів. А сувеніри, як відомо, дарують.

Так от, подаруйте цей «Парусник з якорем на підставці» своїй коханій і зверніть увагу на її реакцію. Якщо вона не облає вас останніми словами, знайте: вона вас любить щиро та безкорисливо, а подарунки ваші не мають для неї особливого значення.

А втриматись їй буде нелегко: сувенір неоковирний, з патьоками клею, з подряпинами і вм'ятинами. Мабуть, випускаючи його, на одеському заводі «Полімер» саме так тлумачили призначення цього сувеніра — як надійний засіб перевірки почуттів.

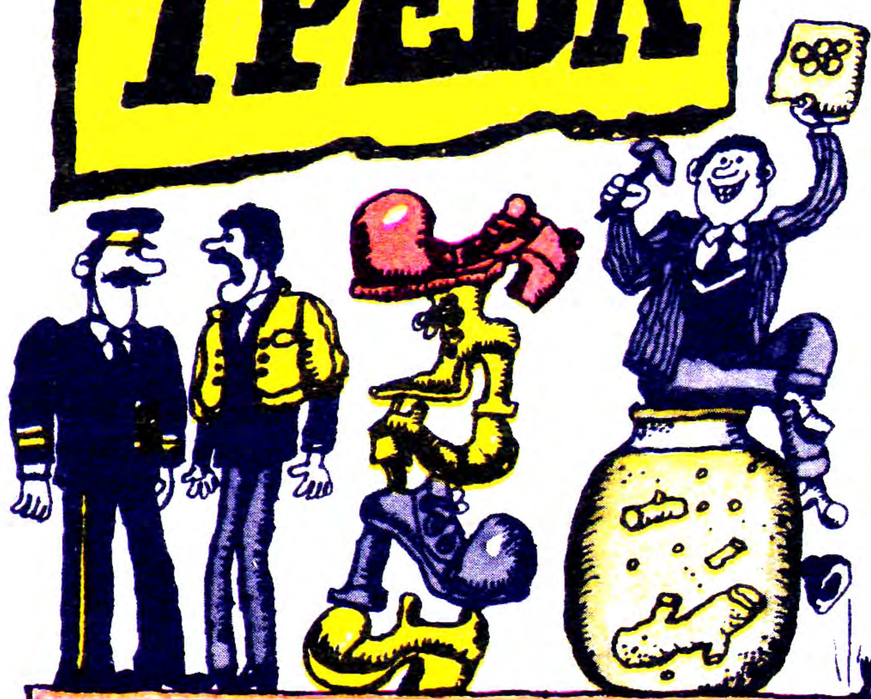

ЗНАЙОМИЙ ПОЧЕРК

У взуттєвому павільйоні нашої виставки, як завжди, тісно від експонатів. Особливою популярністю серед відвідувачів користуються стенди з черевиками і напівчеревиками для підлітків, жіночих туфель, чоловічих напівчеревиків, а також стенди модельного жіночого взуття, дитячих чобіток, домашніх пантофель...

І хоч взуття це відрізняється одне від одного фасоном, артикулами, розмірами — його об'єднує ряд характерних прикмет! Усі ці витвори вражають своєю незугарністю, неоковирністю. Погано сформовані носки і п'ятки, нерозпрасовані складки всередині виробів, розриви текстильної підкладки — ці та інші особливі прикмети споріднюють їх.

І річ навіть не в тому, що народилися вони на одному підприємстві — Житомирському взуттєвому об'єднанні. А, мабуть, у тому, що відзначає їх усіх один почерк — почерк бракороба. Кілька партій цього товару люб'язно надіслала на нашу виставку інспекція по якості.

Наш дегустаційний зал

ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, МОЖНА

Є напої, технологія виготовлення яких настільки елементарна, що, здавалося б, навіть при бажанні зіпсувати їх просто неможливо. Але, виявляється, є умільці, котрі й на це здатні.

Наш дегустаційний зал пропонує увазі відвідувачів рідину непевного кольору. Впевнені, що непідготовлений відвідувач, покуштувавши її, ніколи не скаже, що це за напій. Та він і куштувати не наважиться, бо в тому напої плавають якісь пластівці, шматочки деревини. 6 тисяч банок такого напою забракувала інспекція по якості і надіслала нам. Називається він — сік березовий. А виготовляє його Владичанський плодоконсервний завод Чернівецької області.

«УГАДАЙ-НО!»

Це не ми пропонуємо вгадувати. А Житомирська кондитерська фабрика. Так називаються цукерки «Горошок», що його продукує фабрика. Не треба мати виняткової кмітливості, аби угадати, що споживачеві підсовують справжнісіньку халтуру. Того «горошку» навіть молотком не розіб'єш.

РУКАМИ НЕ ТОРКАТИСЯ!

Деякі надто допитливі відвідувачі нашої виставки дозволяють собі інколи мацати руками експонати, пояснюючи це тим, що, мовляв, вони не вірять очам своїм. Справді, коли, скажімо, дивишся на продукцію Оріхівського цегельного заводу (Полтавської області) — дивуєшся, як з таких кривих цеглин можна щось будувати. Мимоволі рука тягнеться до такої цеглини, щоб переконатися, а чи справжня вона? А цеглина, виявляється, настільки крихка, що під руками розпадається. Ось чому і довелося виставкому спеціально для подібної продукції замовити таблички з написом «Руками не торкатися».

НАПОУМИЛИ

Напівфабрикати набувають популярності не лише в кулінарії. У багатьох універмагах, магазинах готового одягу вам запропонують напівфабрикати-костюми, пальта, плаття. Бери і підганяй під свою фігуру. А от господарчі магазини такої форми торгівлі ще не знали. Поки їх не напоумили працівники Луцького міськпромкомбінату. Вони випустили городній інвентар, який сміливо можна назвати напівфабрикатом — недофарбований, не загострений, ручки всі в задирках. Купуй, доводь собі той інвентар до кондиції, а потім порайся собі на городі.

КНИЖКИ ПІД ПАХВОЮ

До виставкому надійшов лист від жительки села Велика Чернеччина Сумської області Г. А. Іваненко. Вона від імені односельчан пропонує працівникам Одеської шкіргалантерейної фабрики виготовити емблему для своєї продукції: на емблемі має бути зображений школяр, який в одній руці тримає портфель, а в другій — підручники. Інакше користуватися портфелем виробництва цієї фабрики неможливо. Варто покласти до нього два-три підручники, як тут же відривається ручка.

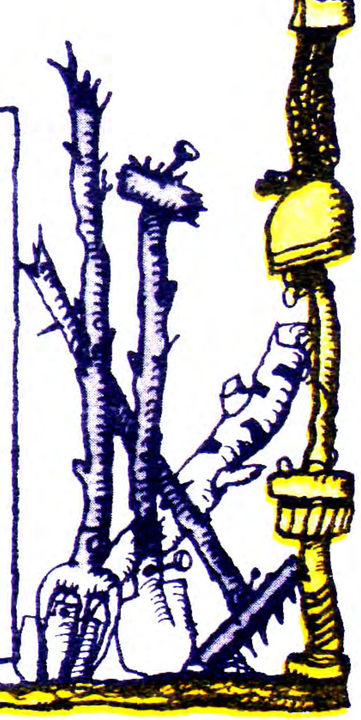

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

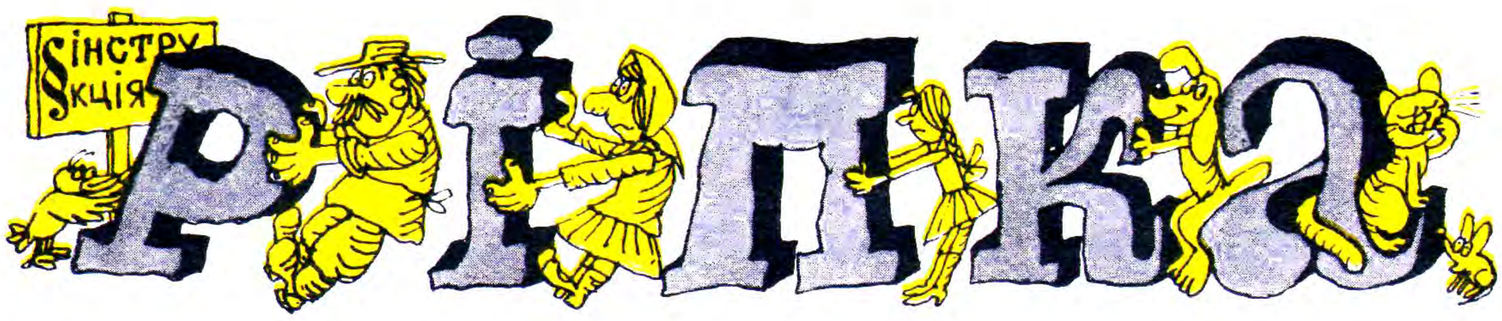

ЗВИЧАЙНО Ж, КАЗКА

Жив дід із бабою в мирі та згоді,
Й виростив ріпку таку на городі,
Що покректати старим довелося,
Поки той овоч вирвать вдалося...

Казку про ріпку оту небувалу
Ви, сподіваюся, знаєте змалу,
Тож, опустивши сюжету деталі,
Глянемо краще, що було далі...

Успіхом першим окрилений,
знову
Дід посадив оту ріпку казкову,
І, як належить, до певного строку
Виросла ріпка тая нівроку.

Раз дід і каже своїй господині:
«Бабо! Ми ріпку вже вирвемо нині.
Тільки затям це одразу, будь ласка:
Більше
Стара не повториться казка —
На посміховисько всенькому люду
Пупа собі надривати не буду:
Ми, слава богу, грамотні стали —
Маємо досвід, і казку читали!
Йди, погукай-но онучку із хати,
Жучку і кішку,— та й будемо рвати...
Зразу ж і мишку гукни, зрозуміло,—
Знаєш: без неї ж не склеїться діло...»

Весь колектив на городі зібрався.
Дід вже й за гичку ріпки узявся,
Баба — за діда, внучка — за бабку,
Жучка — за...
(Е-е... тут я ставлю трикрапку!)
Внучка гукнула: «Гляньте-но, діду!
Кішка вмивається!.. Гості приїдуть!..»

І — мов у воду дивилась небога:
Закучерявилась пилом дорога,
І у просторому авторидвані
Притарабанили гості неждані.

Й зразу ж
активно попхались на грядку...

Ріпку оглянули всі по порядку.
«Треба,— сказали,— перше ніж рвати,
Все, як належиться, обгрунтувати...»

Мудро мугикали... Міряли гичку...
Занотували кожну дрібничку,
Ще й на кілочку отам
невеличку
тицьнули в грядку бирку-табличку.
(Глянеш, і — видно: на данім городі
Вже і наука сьогодні у моді!)...
Потім
пішли із городу до хати,
Та й заходилися знову писати...

І, як у казці то тільки можливо,
Метаморфозне сталося диво:
Де була дідова хата ще вчора,
Нині — з'явилася «Ріпкоконтора»...

Трудяться люди, стараються люди —
В день
переводять паперу три пуди
На діаграми, анкети, цидули.
(А на город і дорогу забули!)...
Вже й дисертація є: «До питання
Ріпкосадіння і виривання»...

Ну а куди ж то поділись
герої
«Ріпки» колишньої, казки старої?..

Всі вони — тут же, у повному зборі:
Дід — сторожує при «Ріпкоконторі»,
І за сумісництвом — як споконвіку! —
Дітям розказує казку про ріпку.

Баба також зарахована в штати
(Треба ж контору комусь підмітати!),
Та на базар іще ходить при тому —
Ріпки купить, бо смакує старому.

Жучка — при дідові гавкає, скаче:
Бути при сторожі — діло собаче.

Кішка — і знати нічого не хоче:
Їсть та гуляє, спить та муркоче.

Мишка — та, повна завзяття й наснаги,
Трубить ретельно конторські «бомаги».

Внучка вже третю дитину колише...
А «Ріпкоконтора» — все пише та пише...

Раптом одного чудового ранку
Діда в контору гукнули із ганку:
«Ріпку,— сказали,— вже рвати іди ти;
Осьде — інструкція, як це робити;
Вивчи, й дотримуйся тої науки!»

Й тицьнули дідові книжечку в руки...

Дід на пеньочку присів коло хати
І заповзявся читати-вивчати...

От і дізнався, що ріпку
можливо
Вирвати тільки усім колективом,
Бо, виявляється, так вона рветься:
Дід хай за гичку цупкенько береться,
Баба — за діда, за бабу — онучка,
А за онучку — чіпляється Жучка
(Є у онучки для цього спідниця),
Далі — за Жучку хай візьметься киця;
Врешті покликати треба ще й мишку...

Сплюнув старий та й пожбурив ту книжку...
І, свою хатню зібравши громаду,
Взявсь виробничу проводить нараду...

Та... затремтіли в старенького жижки:
Серед присутніх не бачить він мишки!
Мишка пропала, бодай йому трясця!
Вирвати ж ріпку без неї не вдасться!!..

Кинулись кликати мишку;
шукати
Всюди у хаті (та ще й — коло хати!)...
День метушились усі
без обіду!..
Марно! — пропала сіренька без сліду...
(Справа у тім, що, гулявши без діла,
Кішка з нудьги оту мишку і з'їла).

Словом, було то — содом і гомора!..
Дід же в коморі замкнувся
і з горя
Пив цілий тиждень без передишки...

Врешті —
усе обійшлося без мишки!

Бо як закінчив старий горювати,
Вийшов на грядку — а що ж його рвати?!..
Хоч би яка де паршивенька гичка!..
Тільки стирчить
на кілочку табличка...
А на табличці — два лише слова:
Вицвілий напис:
«Р і п к а к а з к о в а».

ПЛАКАТИК

ЖАРТ

Підходить до мого верстата Петро Кістка, голова нашого цехкому.

— Слухай, Василю,— звертається він до мене,— ти, кажуть, плакати писати вмієш.

— Та так — трохи малюю. А що?

— Термінове завдання, брате. Штатний художник не впорається. А треба, щоб біля кожного верстата плакатик висів. Тексту небагато. Усього п'ять слів: «Всі за методом Івана Квача!»

— Добре,— кажу,— якщо треба — напишемо. А що це за метод такий? У чому суть?

— А хто його знає. Придумав там щось хлопець... Та яке це має значення. Нам головне вчасно відгукнутися — розвісити плакатики!

Казимир СОСИС.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Бач, як посміхається.
— Мабуть, новенька ще.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Байки Петра СЛІПЧУКА

До 70-річчя від дня народження поета

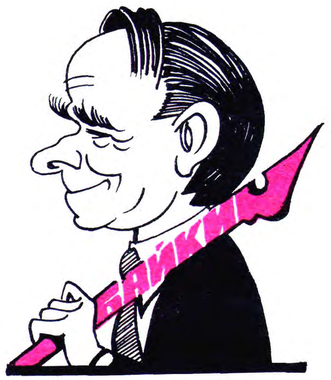

КРУК-ТЕОРЕТИК

Птахи злетілись на весняне свято —
Уміння показати, хист,
І нум виспівувать завзято:
Там чути каркання, там — ніжний свист,
В горішнику — ліричне воркування,
У лозняку — і тьохкання, й зітхання,
В березовім гайку
Відлунює ку-ку!..
Найменший із співців пернатих
Милує співом на тім святі,—
Синиці, зяблики, щиглі і солов'ї
У хор вплітають голоси свої.
Ген Жайвір, невгамовний сопілкар,
Вітає піснею з-під хмар...
Ось вмовкло все.
І теоретик знаменитий,
Статечний Крук, усівшись на сосні,
Поважно заходивсь судити
Про співаків і про пісні.
— Кра-а-са яка! Які чудові співи!
Візьміть Ворону. Хоч вона вже й сива,
А голосок який —
Юнацький та дзвінкий!
В Сороки пісня мудра і грайлива,—
Ви чули, ніжно як скрекоче!
А ще відзначити я хочу
Сову і Деркача, а з ними й горобців
Та інших вславлених співців.
Які пісні! Яка музичність!
За ними — вічність!..
До Крука нищечком підсунувсь Горобець:
— Ви гарно так про всіх казали.
От Солов'я... даремно не згадали.
А він — найкращий в хорі цім співець.
Пісні у нього найніжніші!
— Чого ж, сказав: «та інші».
Отож-бо, друже, я
І говорив про Солов'я.

* * *

Бува, хіба не хвалимо папуги спів,
А в «інші» — пишем солов'їв.

ТОЙ, ЩО НА ОСЛІ...

По вулиці Віслюк уранці брів.
Після негоди та дощів
Стояли скрізь калюжі, і грязюка
Аж чвиркала із-під копит.
(Була й сухіша путь на бруку,
Та дивного немало знає світ).
На пішоходах саме люду!
Всі квапляться, біжать кудись,
А їм на одіж краплі бруду
Все ляп та бризь:
Копитами вухата потороча
В багні гарцює, як на глум.
Комусь заляпало обличчя, очі,
Комусь — новий костюм.
Той лається, а той лиш сплюне,
Мовляв, чого чекати від осла,
Та ще коли грязюкою він сune...
Гай, гай! Не він призвідця зла:
У телепня на спині
Їздець сидів
І по болоті, баговинні
Його навмисне вів,
Чимдуж по ребрах чобітьми гатив,
Спровадивши в калюжу.
Їздець сміється: — Що й казать,
Культурою осли не дуже...
Так що із нього взять?!

* * *

Еге ж бо: що з тії тварюки взяти —
З нерозумом путь топче по землі.
От інше слід спитати:
А той, що на Ослі?
Отой, що путь показує Ослові,
Він хто? Де взять для нього слово?!

АБИ ДОГОДИТИ...

«Творча удача поета Боброва»,—
Нову рецензію критик назвав.
Книжку хвалив він
За тему, за мову,
Душу людини, мовляв, показав...
Що не рядок — то усе похвала.
Словом, стаття позитивна була.

Ось і редактор її прочитав.
— Нам би критичну,— похмуро сказав. —
Книжка Боброва
Бліденька, слабка...

В критика хоч би здригнула рука:
«Творча невдача поета Боброва»,—
Так вже рецензію критик назвав.
Лаяв він книжку
За тему, за мову,
Душу людини... не показав...
Що не рядок — то все лайка, хула.
Словом, розносна стаття вже була.

ПІСЛЯ ПОЛЮВАННЯ

Байка-жарт

Мисливці помірковані. Але й вони,
Трапляється, межу переступають —
У захваті не в те, що слід, стріляють.

* * *

Було якраз це восени,
Коли гарячий час на полюванні,
Коли мисливці затялись в змаганні —
Хто вправніший стрілець із них,
Хто звіра, а то й двох (бува так між своїх)
На землю покладе одним ударом...
Хиливсь на захід тихий, світлий день,
І долом-яром
Поміж кущами тіні залягли.
Пори тієї, не питаючи путі-дороги,
Мисливці два ішли.
Натомлені, ледь волочили ноги,—
Входились, бідолахи, за південь.
За спиною ж — мій білий світе! —
Хоча б нікчемне зайченя,
Хоч би одне! На двох! — висіло вбите!
Так де — ні пуху, ні пера, ані... хвоста.
Аж ось назустріч тим героям
І третій шкандиба. Зійшлися троє.
— То де ж зайці? — зустрічний з усміхом пита.
Нахмурився один: — А ти що вбив сьогодні? —
Той жартома: — Осла. —
Сказав — і тиша залягла,
На нього зиркають, немов вовки голодні.
Тут другий в крик: — Осла?!
То що ж ти наробив!
Ти братовбивця! Брата ж ти свого убив! —
Махнув рукою й заходивсь цигарки він шукати.
А третій, знітившись, мовчав.
Що мав казати...

ТІ САМІ ГОСТІ В ТУ САМУ ХАТУ

З ГУМОРОМ— ОБЕРЕЖНО!

Жарти, ви знаєте, річ небезпечна. Пригадую, моя мати якось мала необережність запитати одного товариша, котрий дуже замерз на полустанку, чекаючи поїзда: «Та невже ви такий мерзотник?» Потім їй довелось довго доводити, що це був звичайнісінький жарт, каламбур, не більше. Товариш насупився і довгий час не вітався з моєю матінкою.

Так ото ж і ми у № 24 нашого журналу за минулий рік не зовсім вдало, здається, пожартували. Тобто, жарт наш прийшовся на адресу людей, які гумору, мабуть, зовсім не розуміють. Або розуміють по-своєму. Значить, так. Прийшов до нас лист із Дніпропетровська. Повідомляють жильці одного багатоповерхового будинку, що у них протікає дах.

Ну, що тут будеш робити? Писати фейлетон? Так фактик нібито дрібнуватий. Ну, помилилися будівельники, ну, недогледіли там чогось — за що ж їх відразу по голові фейлетоном? І вирішили ми обмежитися маленькою, легенькою заміточкою-усмішечкою, буквально на кілька рядочків. Так і так, мовляв, іще жодної скарги на відсутність води в квартирах не написали мешканці останніх поверхів будинку № 5 по вулиці Мініна в Дніпропетровську. Бо домобудівний комбінат № 2 так змайстрував дах їхнього будинку, що після кожного дощу вода у квартирах стоїть тижнями.

Отака, майже дослівно, була заміточка. Прочитають, думалося, її в домобудівному комбінаті, самокритично почухаються там, де треба, і притьмом виправлять свою недоробочку... Аж коли це недавно — ще один лист. Усе з того ж будинку. І зміст усе той же: рятуйте, потопаємо у воді!

Осічка, значить, у нас із тією заміткою вийшла. Сприйняли, виявляється, у Дніпропетровському ДБК-2 нашу усмішку за чисту монету. Розцінили її як похвалу на власну адресу. Можливо, навіть до премії когось там представили. Або до нагороди. От ми, мовляв, які молодці! Новий метод водопостачання винайшли! І, може, хтось із керівництва того комбінату навіть засів за серйозну теоретичну статтю в «Строительную газету» під назвою: «Про користь протікання дахів у житлових будинках».

А оце тепер надійшла до нас така ж сама скарга з м. Бара на Вінниччині. Там теж іще в 1971 році звели будинок, в якому тече покрівля. Гниють віконні коробки і рами, обвалюються карнизи, ляпає додолу, на меблі й на голови жильців штукатурка — і все це понад десяток років! І протягом цього часу пожильці будинку 21/48 по вул. Пролетарській одержали відповіді від:

25.08. 1975 р. — голови міськради В. Плюща.

25.08. 1977 р. — голови міськради І. П'ятавського.

01.09. 1977 р. — голови райвиконкому М. Титянчука.

19.12. 1977 р. — голови міськради І. П'ятавського.

20.01. 1978 р. — заступника голови міськради Б. Висоцького.

24.01. 1978 р. — заступника голови райвиконкому А. Матвеєва.

22.07. 1981 р. — голови міськради В. Березовського.

30.07. 1981 р. — начальника будинкоуправління В. Мельника.

02.03. 1983 р. — від нього ж.

21.04. 1983 р. — голови міськради В. Березовського (підготував відповідь В. Мельник).

А покрівля — тече!

Правда, аж смішно?

Особливо коли у сім'ї — школярі. Уявляєте? Готує синок уроки, а зверху на зошит тільки — ляп! А на підручники тільки — бризь! Непогано також, як і в тарілку з борщем. Або на голову. Тут уже — обреготатися можна...

Але — стоп, стоп! Ми, здається, трохи захопилися. А раптом барські відповідальні товариші сприймуть ці наші невеселі жарти за найвищу оцінку своєї діяльності? От, мовляв, як весело, в результаті нашого невтручання, живеться тим, кого заливає дощами! Та ще заходяться клопотати, щоб їм за це пам'ятники за життя всім поставили. На най-найцентральнішій площі районного центру!

Отож доведеться, мабуть, сказати цілком серйозно: страшнувато буває, коли керівні, відповідальні посади займають люди байдужі, глухі до чужої біди. Без жартів!

Вас. ШУКАЙЛО.

АМУРИЗМИ

● *Нерідко кохання цвіте і одцвітає, але не плодоносить.*

● *Кожний любовний роман, як і звичайний, має чітку композицію, лише розв'язка буває різною.*

● *Жінки про чоловіків: «Ревнує — значить, кохає». Чоловіки про жінок: «Ревнує — значить, помітила».*

● *До золотого весілля доживають лише ті, хто менше за все думає про золото.*

Анатолій КРАТ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

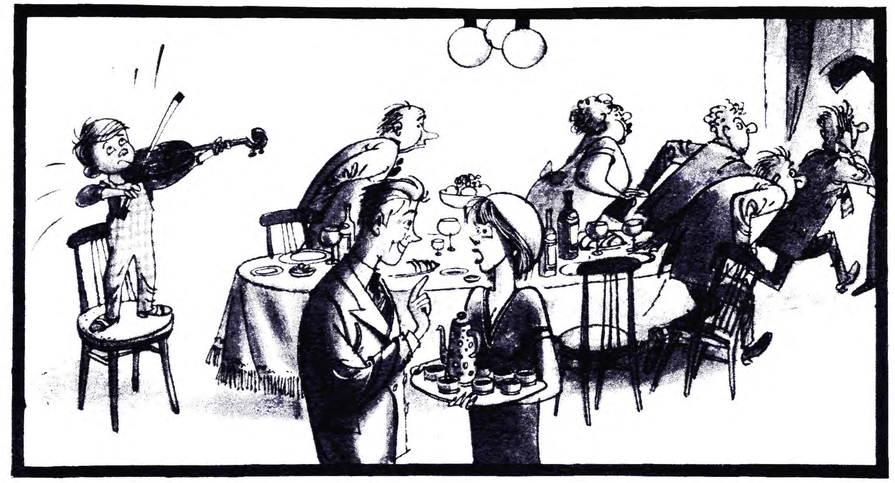

— А ти хвилювався, що гості довго засидяться у нас!..

ЯКА Ж ЦЕ СЕСІЯ!

Гарячий екзаменаційний час. Довгим інститутським коридором ходить схвильований молодик атлетичної будови. На лацкані його модного піджака — значок майстра спорту. Хлопець зосереджено щось шепоче. Студенти з повагою і захопленням говорять один одному:

— Дивіться, це той самий Черезбар'єрський! До екзаменів готується.

А Віктор тим часом роздумує:

— Яка ж це сесія?.. Сьома? Ні, восьма. А може — дев'ята? Що не перша — це залізно. Я тоді до Угорщини їздив. Потім була Чехословаччина, отже і не друга. Декан ще сказав: коли буде срібна медаль — гарантія, що переведуть на другий курс. Потім, отже, відбіркові ігри, тренувальні збори й Універсіада... Золота медаль дозволила мені перейти на третій курс. Після цього — чемпіонат країни, турнір міст і кубкова зустріч. Знову «срібло» — четвертий курс. А тепер виграв приз сезону і з Фінляндії привіз «бронзу». Виходить, п'ятий курс!

Віктор полегшено зітхає: ще одне змагання, і можна одержувати диплом.

КОНСТРУКТИВНЕ РІШЕННЯ

Одного разу, десять років тому, молодшим науковим співробітникам НДІ «Візтрансшлях» Лебедеву, Ракіну та Щукіну доручили зайнятися вдосконаленням конструкції воза і розробкою оптимальних шляхів його пересування.

Ракін запропонував тягнути воза у зворотний основному рухові бік, Щукін показав креслення воза-амфібії, а Лебедєв — документацію на возоповітряні подушки.

Підключили експериментальний завод, утворили групу випробувачів, «вибили» кошти, розширили штат.

...І якщо ви будете проходити повз НДІ, то обов'язково зверніть увагу на віз, який, між іншим, і досі там.

К. РЕМІЗОВСЬКИЙ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ну, тепер я зрозумів. Значить, вашу машину треба пофарбувати ось у такий колір.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

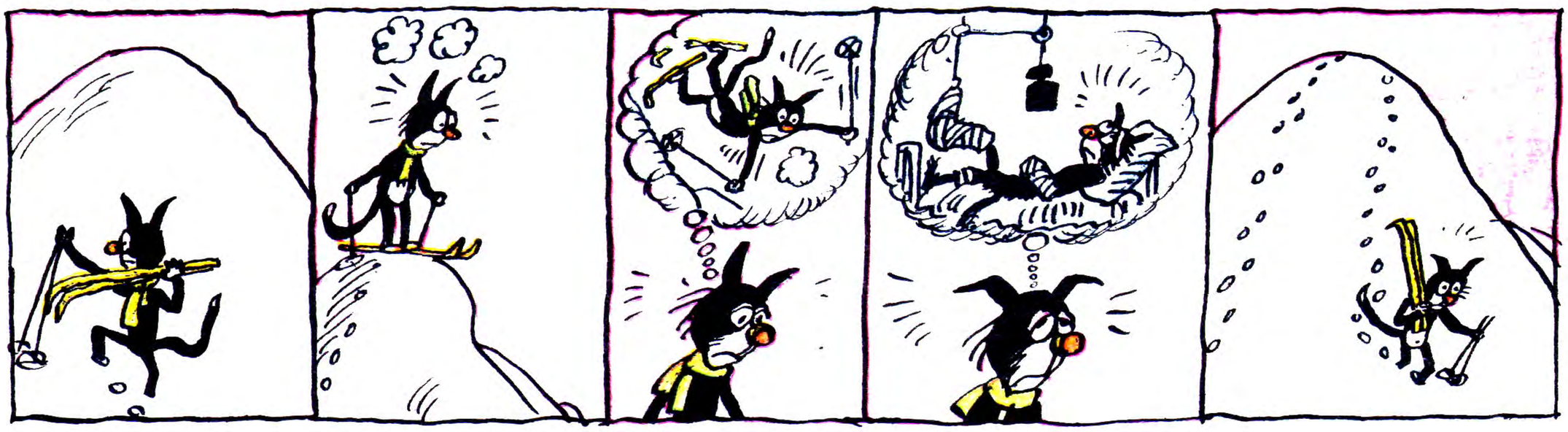

Про ледачих сороку та коропа

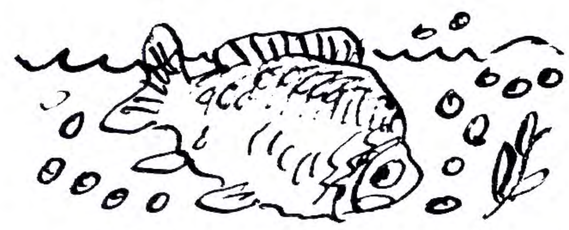

Хорватська народна казка

Літ та ще й літ тому, коли ще людина розуміла мову тварин, а ті людську, геть усе живе, що водилося на білому світі, день у день безперервним потоком ішло до людини за порадою.

Одного разу людина не витримала й сказала:

— Любі тварини, птахи, риби й комахи, далі так діло не піде. Хай кожен із вас опанує якесь ремесло, а тоді вже самі дасте собі раду. За місяць приходьте до мене й покажіть, хто що вміє.

Усі ретельно взялися до роботи. Бджола навчилася збирати мед, мурашка — зводити химерні будинки, підземні міста, дятел — довбати дупла, а півень — гукати ранок.

Тільки в сороки та коропа лінощі брали гору. Вони не хотіли нічому вчитись, а лише никали без діла з кутка в куток.

Хутко минув місяць, і всі вони знову прийшли до людини.

— Нумо, показуйте, чи не згайнували даремне час,— звернувся до них чоловік.

Звівшись на ноги, лев заревів так, що з дерев посипалося листя.

— Добре навчився ревти! — зраділа людина. — Віднині будеш царем звірів, а все живе тремтітиме зі страху, вчувши твій могутній голос.

Слідом бджола принесла повнісінькі соти запашного меду, мурашка показала місто з безліччю доріг та будиночків, дятел застукав дзьобом по стовбуру, вишукуючи шкідливих комах...

Зрештою дійшла черга до сороки й коропа, дарма, що ті ховалися позаду всіх.

— Ну ж бо, показуйте своє вміння! — звелів чоловік.

Сорока завертілась на місці, застрекотіла, затрясла хвостом, бо ж нічому іншому не вивчилася.

— Не вельми значні здібності, але, гадаю, буде й того. А ти, коропе?

Риба лиш мовчки роззявляла й стуляла рота, чекаючи, що буде далі.

— Еге, бачу, ти не опанував жодного корисного ремесла? — розсердилась людина. — Тепер довіку німуватимеш! А зараз геть з-перед очей, доки цілий!

З того часу короп завше мовчить і живе у воді, щоб не потрапити людині на очі.

Із сербохорватської переклав Анатолій ГУЦЬ.

СНІГ

Батько з маленьким Дмитриком повернулися увечері з прогулянки. Обидва засніжені, веселі, червонощокі.

— Іде сніг? — запитує мама.

— Вже нема, — відповів батько.

А Дмитрик пояснив:

— Сніг пішов додому!

Павло ЛАВРИК.

МАМИНА ДОПОМОГА

Дмитрик — першокласник. Увечері довгенько сидить за столом: робить уроки. Сидить, зітхає. Щось не виходить у Дмитрика задача! Тоді на допомогу приходить сестра.

— Уяви, братику,— показує вона скляну банку,— що сюди влили п'ять літрів молока, потім іще п'ять. Скільки всього буде?

Дмитрик подумав і сказав:

— Три.

— Чому ж три, Дмитрику?

— Бо туди більше не поміститься.

Павло ЛАВРИК.

ЧАРІВНА ПАЛИЦЯ (Пригода перша).

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

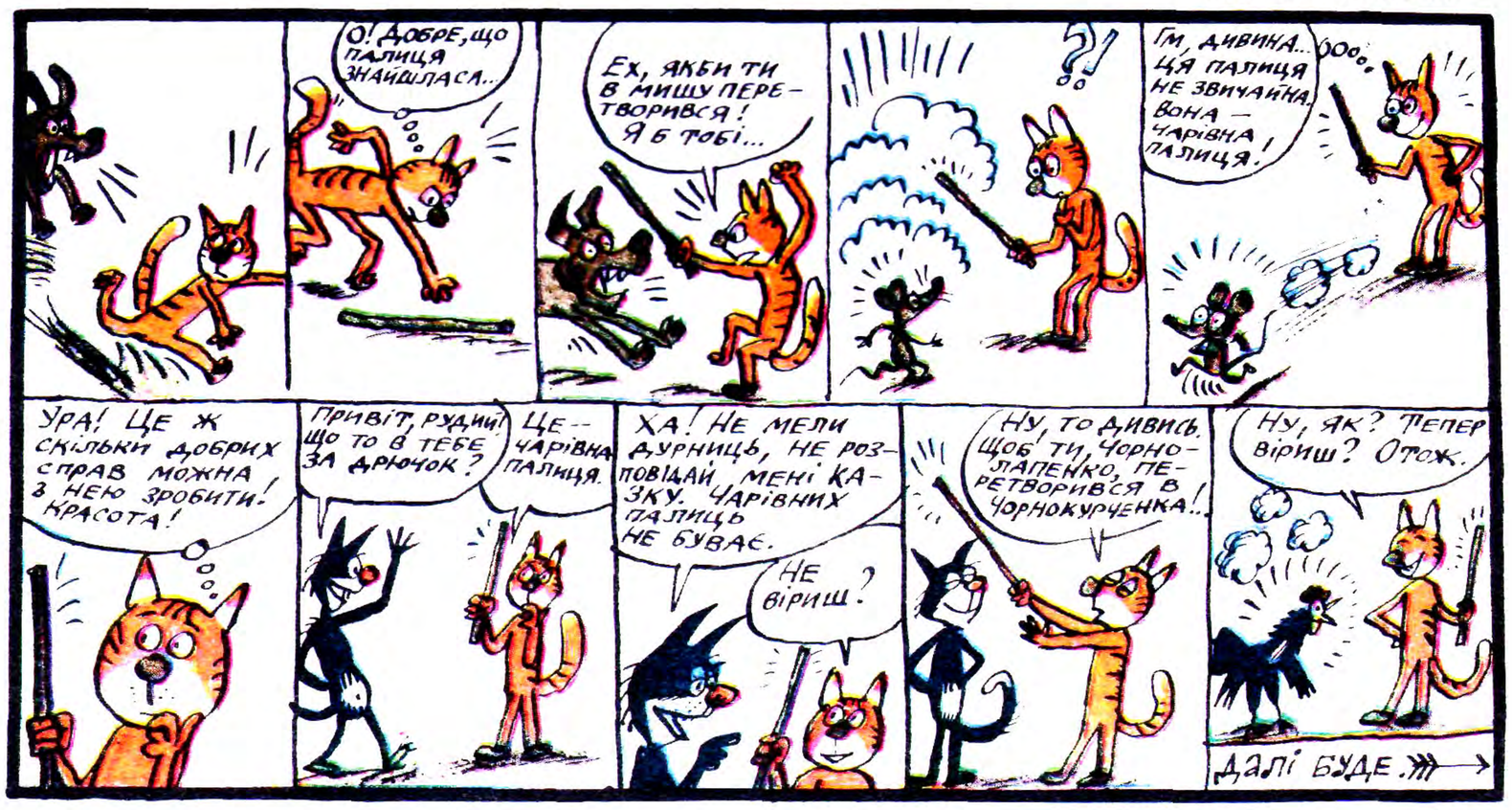

ВИНАХІДНИК

ГУМОРЕСКА

Я постукав до Козюри. Перекошені двері з рипом відчинились, і в отвір висунулась голова дружини.

— Петро Пилипович дома?

— Дома. Заходьте, будь ласка.

Непричесаний господар, схилившись над столом, встромив носа у якісь папери.

— Добрий день, Пилиповичу! Над чим мудруєте? — цікавлюся.

— Ідеї, друже заполонили мене! — відказує заклопотаний інженер. — Ото задумав повністю переобладнати будинок. Так, так! Ось глянь на це житло: двері, вікна, кватирки. Суцільний шаблон! Завіси, замки, ключі, шпінгалети, цвяхи, шурупи... Дідівські атрибути! Віднині я оце все ліквідую! Моя квартира стане восьмим чудом світу! Скрізь заведу автоматику. Захотів, наприклад, відчинити двері — натиснув кнопку — і двері навстіж. Забаглось відкрити вікно, простягнув руку до гачка, дзень — готово! А ось у вітальні,— продовжував натхненно господар,— планую камін. Та не простий, а камін-шашличну. Поруч — холодильник-бар. Уявляєш? Зайшли гості, розсілись. І ніяких клопотів господині. Варто стати за пульт, торкнутись важеля, р-раз — виплигують шашлики! Р-раз — висуваються фужери з вином...

Підвал теж автоматизую. Драбину доведеться викинути геть, а замість неї буде ліфт. Поклав ящик картоплі, жик — і внизу...

— Тату, тату,— прибіг синок Козюри і почав його сіпати за рукав: — Коли ти відремонтуєш собачу будку? А то Шустрик без даху... Його аж трусить від холоду...

— Та почекай зі своєю будкою,— відмахнувся Козюра.

— Тату, а з шпаківні, що ти змайстрував, птахи повтікали...

— Настю! — гукнув роздратований Козюра.— Забери цього малого геть з очей. Він мене відриває від діла!.. Так ото ж я не договорив про достоїнства моєї конструкції... В кожній кімнаті буде вентиляція,— продовжував Козюра. — В спеку холодне повітря має нагнітатися...

— Ти б гостя хоч посадив на стілець! — втрутилась дружина Козюри.

— Даруйте... — схопився господар, підсовуючи мені стільця.

Я присів і... в ту ж мить опинився на підлозі. Господарі кинулись мені на допомогу.

— Нічого, нічого,— заспокоював я їх, розтираючи забитий поперек.

— О, доле моя гірка! — скрушно мовила дружина Козюри. — Кожного дня товчеш про цю автоматику, а сам хоч би стільці полагодив.

Володимир ТРІЩУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

...директорові Кременчуцького цегельного заводу Ю. Д. Ролику та головному інженерові В. І. Чорнобаю — за низьку якість цегли, що її випускає завод.

«Завезли ми до себе, у радгосп «Комсомольський», партію тієї цегли,— написав у листі до Перця т. Плахотник із села Дмитрівки,— а вона просто в руках розсипається...»

Як повідомив редакції голова Полтавського обласного комітету народного контролю В. І. Борисов, на заводі справді порушувалась технологія виготовлення цегли, а керівництво спокійнісінько закривало на це очі.

Зате на засіданні Автозаводського (м. Кременчука) районного комітету народного контролю і т. Ролику, і т. Чорнобаєві довелося винувато очима кліпати. За випуск недоброякісної продукції першому з них оголошено догану, другому — зауважено.

●

...начальникові цеху № 1 допоміжних промислів радгоспу «Косівський» В. П. Кондрукові та завідуючому складом цього ж цеху В. Ф. Дмитрукові — за тяганину з оформленням документів на заробітну плату працівникам радгоспу.

Лист про це, а також про інші порушення у цьому радгоспі, надійшов до Перця.

Як повідомив нам голова Косівського районного комітету народного контролю (Івано-Франківська область) А. Т. Супрун, обох недбалих працівників з їхніх посад звільнено. Знято з посади також головного агронома радгоспу В. М. Бежука, який припускався грубих порушень агротехніки обробітку просапних культур (внаслідок чого, зокрема, 1,5 гектара кормових буряків довелося переорати і засіяти іншими культурами). Завдані від цього збитки відшкодовано за рахунок В. М. Бежука.

●

...директорові Корсунь-Шевченківського об'єднання підприємств громадського харчування на Черкащині М. М. Іщенку, завідуючій Стеблівським філіалом цього об'єднання Г. М. Рибник та бригадирові кондитерського цеху О. Б. Сокирній — за те, що остання спритно «економила» цукор, недовкладаючи його у кондитерські вироби, відпускала їх без оформлення належних документів і т. д. А керівництво дивилося на усе це крізь пальці.

Лист про це надійшов до Перця.

Як повідомив голова районного комітету народного контролю М. А. Мороз, факти підтвердилися. Бригадира кондитерського цеху О. Б. Сокирну звільнено з роботи за безгосподарність і зловживання, а її безпосередню керівницю Г. М. Рибник — за безвідповідальне ставлення до службових обов'язків. Директорові об'єднання М. М. Іщенку за безконтрольність та низьку вимогливість до підлеглих оголошено догану. Справою зайнялася прокуратура.

●

...завідуючій молочно-товарною фермою колгоспу ім. Сковороди Золочівського району А. Й. Кремінській — за порушення порядку продажу населенню великої рогатої худоби.

Як повідомив голова Харківського обласного комітету народного контролю т. Карцев, Кремінську з посади звільнено і притягнуто до партійної відповідальності.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Поглянь, як її рознесло!
— Так вона ж на міндобривах стоїть.

І СМІХ, І ГРІХ

ЗНАЙОМСТВО ІЗ ДОСВІДОМ

Зростання злочинності в Ізраїлі спонукало мера Тель-Авіва, пана Соломона Лахата, відправитися в Нью-Йорк, щоб узяти там кілька уроків — ознайомитися з найсучаснішими методами боротьби зі злочинністю.

Із деяким досвідом тель-авівський гість ознайомився одразу ж у день свого прибуття в Нью-Йорк: під час вечірньої прогулянки він, його дружина і персональний охоронець на людній вулиці були вельми кваліфіковано «обчищені» чотирма грабіжниками. Поліція ж з'явилася на місце злочину з великим запізненням, коли за грабіжниками й слід прохолов.

На зустрічі з представниками преси мер Тель-Авіва заявив: «Моя подорож за досвідом виявилася зайвою: із запізненням на місце подій наша поліція не має ніяких труднощів».

ІЗ ЖИТТЯ ДЕПУТАТІВ

Йозеф Фішер, член західнонімецького бундестагу від партії так званих «зелених», поділився першими враженнями про своїх колег по цій найвищій установі країни. Фішер назвав бундестаг «неймовірним зборищем алкоголіків, від яких часто відгонить звичайною горілкою».

РОЗМАХ БУДІВНИЦТВА

Останнім часом у Туреччині спостерігається пожвавлення у справі будівництва: на замовлення міністерства юстиції будуються 49 в'язниць, а ще 68 проектуються. Це (позитивний фактор!) дає можливість забезпечити роботою 6000 чоловік. А 450 000 незабаром одержать більш надійні камери.

УСЕ БУЛО ЧУДОВО

Місто Роскілле у Данії відоме як місце проведення музичних фестивалів. Дванадцятий фестиваль рок-музики, який там проходив, був, на думку властей, одним із найспокійніших. Усього лише шестистам особам довелося відвідати санітарні намети, щоб одержати там першу медичну допомогу, всього лише тридцять із них були відправлені до лікарні і всього лише сто два чоловіка з присутніх були заарештовані за бійки, торгівлю наркотиками і таке інше.

АМЕРИКАНЦІ СПОДІВАЮТЬСЯ...

Посилаючись на надійні джерела, англійське телеграфне агентство Рейтер повідомляє, що президент Сполучених Штатів Рейган має намір, якщо його не оберуть на другий строк, повернутися у Голлівуд і зіграти головну роль у фільмі, сценарій якого вже готовий. Ціль, якій має послужити той майбутній фільм,— «реабілітувати і звеличити Центральне розвідувальне управління США, яке останніми роками втратило у очах світової громадськості свій блиск», як висловився сам Рейган.

При цьому агентство Рейтер додає, що багато людей у Сполучених Штатах дуже й дуже сподіваються знову побачити Рейгана на екрані.

У ГОНИТВІ ЗА ПРИВИДОМ

Чимало італійців спаковують валізи і відправляються за межі своєї країни. Але спонукує їх до цього не любов до мандрів, а надія на кращу долю. Бо вважається, що в інших краях щастя не таке дефіцитне, як у Італії...

Під час однієї демонстрації безробітних у Римі тамтешній чотирнадцятирічний хлопчина ніс плакат, на якому було написано таке: «Мій дідусь став безробітним у Сполучених Штатах, мій батько став безробітним у Бельгії, мій дядько — у Федеративній Республіці Німеччини. А де я стану безробітним, я ще не знаю». В тому, що він теж стане безробітним, хлопчина, як бачите, не сумнівається. На жаль, він має всі підстави для цього.

ДЕЩО НОВЕ ПРО АМЕРИКАНСЬКИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

На пресконференції у м. Денвері, адміністративному центрі штату Колорадо, виступив керівний урядовий чиновник у справах соціального забезпечення — Армандо Атенсіо. «У нас,— сказав він,— з'явився новий вид безпритульних громадян. Таких громадян, які мають не тільки вищу освіту, а й звання докторів наук і професорів. Тема безробітних науковців стара, новою стала тема безпритульних науковців, які не мають ані роботи, ані житла. Я вважаю це духовним роззброєнням нашої країни...»

⊙⊙⊙⊙⊙⊙⊙⊙⊙⊙⊙⊙⊙

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

КІНЦІ У ВОДУ...

До усіляких коштовностей та наркотиків, які у гангстерських колах вважаються прибутковим товаром, тепер у США додалися ще й отруйні та інші, небезпечні для людського здоров'я, відходи...

Нагальна необхідність захистити навколишнє середовище спонукала уряд США прийняти кілька суворих законів, спрямованих на знезараження і знешкодження отруйних і взагалі шкідливих відходів виробництва. Але передбачені для цього процедури коштують грошей, іноді й досить значних, а підприємці дуже не люблять «просто так» розлучатися з ними.

Отут-то на допомогу підприємцям приходить всемогутня і всюдисуща мафія. Американські закони взагалі не для неї писані; до того ж чимало поліцейських чинів і державних контролерів, за те, що не помічають того, що їм за службою помічати належить, отримують від неї «другу зарплату». Отож мафія, не дуже ризикуючи, береться вивозити з підприємств «гарячі відходи». За відповідну плату, звичайно.

Мафіозі не дуже церемоняться із тим небезпечним «товаром»: раз, два — і кінці в воду: просто спускають відходи в каналізацію, скидають у річки, озера, в море чи океан; а то вивозять у яку-небудь гірську місцину та й залишають напризволяще. І всі учасники операції — задоволені: підприємці економлять гроші, мафія заробляє їх, представники та охоронці закону отримують свою пайку...

У світі вільного підприємництва приватна ініціатива і справді, як бачите, чудеса витворяє — із сміття, сказати б, гроші робить, не ждучи милостей од природи. Щоправда, і самої тієї природи, та й людей, здоров'я їхнього, теж не милує.

Мал. Г. МУШКАЄВА (м. Житомир)

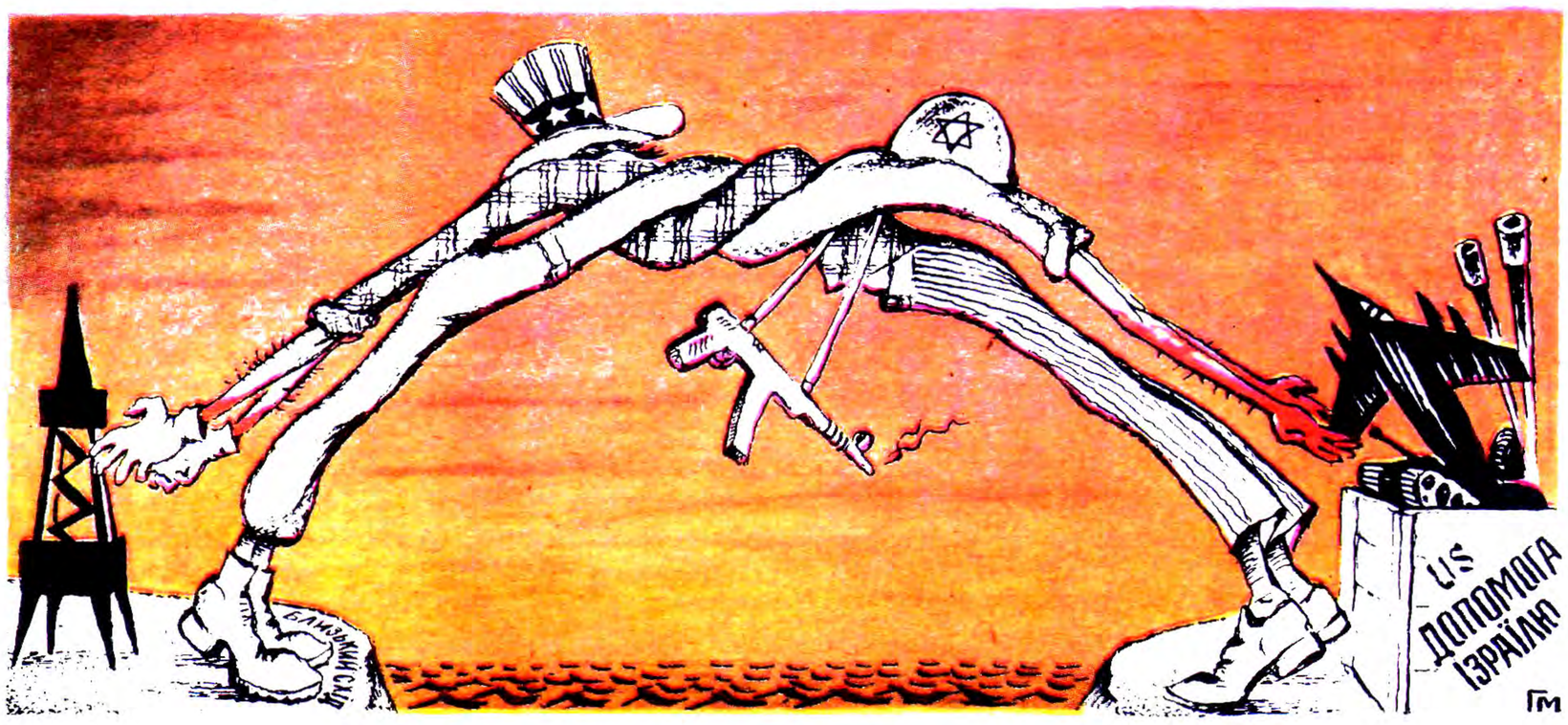

Міст «Тель-Авів — Вашінгтон»

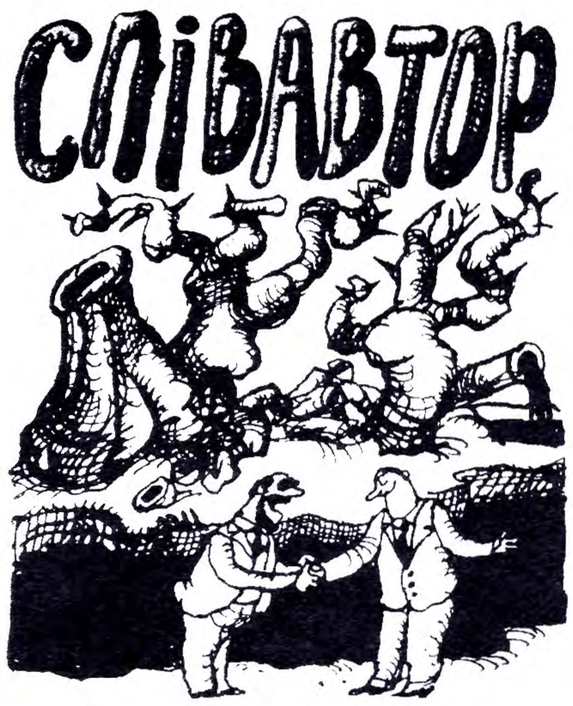

УСМІШКА

Коли захист дисертації наближався до блискучого завершення і у залі змовкли оплески, слово взяв професор Буряченко.

— Дорогий, золотий наш Севастяне Івановичу. Поздоровляємо, від усього серця поздоровляємо! Одностайно проголосувавши за присвоєння вам високого ступеня кандидата наук, усі ми абсолютно впевнені, що знайдені вами нові види рослин та дерев воїстину унікальні за своєю стійкістю в агресивному за хімічними та фізичними складами середовищі.

Професор здійняв над головою руки і знову зааплодував. Зал дружно наслідував його. Плескали у долоні доти, доки не піднявся з місця і не підійшов до мікрофона худорлявий молодик з енергійним обличчям і яскраво палаючими очима.

— Вельмишановні колеги, — ледь стримуючи хвилювання, мовив герой дня. — Дуже радий такому визнанню моєї скромної наукової праці. Спасибі всім, хто допомагав мені. Однак, повірте,— забринів на високій ноті його голос,— мої заслуги в згаданому досягненні перебільшені. І совість вченого не дозволяє мені це замовчати. Сьогодні ми просто мусимо згадати людину, завдяки якій великою мірою здійснилось наше відкриття. Я маю на увазі Аристарха Пилиповича Огрілова — директора Бузинівського асфальтового заводу, біля якого і розміщено нашу дослідну ділянку. Які по-справжньому титанічні зусилля витратив він на листування з усілякими організаціями, скільки штрафів з кишені рідного підприємства сплатив! Проте так і не спорудив нових очисних споруд. І саме завдяки невгамовній діяльності Аристарха Пилиповича весь район навколо заводу своїми кліматичними умовами наблизився до агресивності сіроводородної атмосфери планети Венери. Так чи змогли б ми без нього створити ці унікальні лабораторні умови для проведення нашого досліду? Ні, ніколи не змогли б! А за допомогою А. П. Огрілова досліди було здійснено успішно. Ми довели, що деякі рослини і до таких умов можуть пристосовуватися.

Ось так ми у співдружності з А. П. Огріловим і працювали. Він губив флору, ми — рятували. А в результаті маємо нові стійкі види. І сьогодні, підбиваючи підсумки моєї скромної наукової діяльності, з усією відповідальністю кажу: «Дякую вам, Аристархе Пилиповичу! Дякую, не боюся цього слова, наш дорогий співавторе!..»

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

ЯК ГОЛУБИ

— Як живуть молодята?
— Живуть, мов голуби.
— Тобто?
— А так: то він через вікно вилітає, то вона.

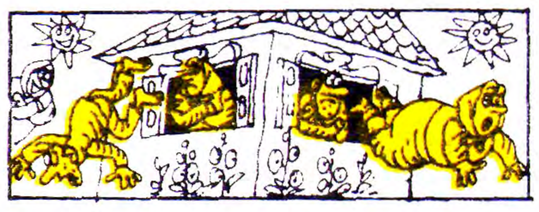

ТАКИЙ ЗВИЧАЙ

На весіллі жонатий чоловік запросив до вальсу приїжджу дівчину-красуню. Побачила те жінка, наблизилася до танцюючих і одважила чоловікові гучного ляпаса. Однак той не розгубився.

— Розумієте,— звернувся він до дівчини,— це в нас такий давній місцевий звичай — одбивати під час танцю хлопців у дівчат, свого роду запрошення.

І пішов вальсувати з дружиною.

Повідомив М. ШПИКУЛА.
Тернопільська область.

ЗРОЗУМІВ

— Яких правил слід дотримуватися при переході вулиці? — звернувся вчитель до другокласника Сашка.

— Потрібно спочатку подивитись ліворуч, а потім — праворуч і, якщо немає міліціонера, йти прямо,— відповів Сашко.

Повідомив П. БАЛИНСЬКИЙ.

ВДОМА — ТЕ САМЕ

— Дімо, ти хіба не помітив, що прийшов до школи в різних черевиках — один чорний, а другий коричневий? — каже вчителька.

— Та помітив...

— А коли помітив, потрібно було повернутися додому і перевзутися...

— Та повертався... Але вдома теж один черевик чорний, а другий коричневий.

Повідомив В. ДЯЧЕНКО.
м. Вільнюс

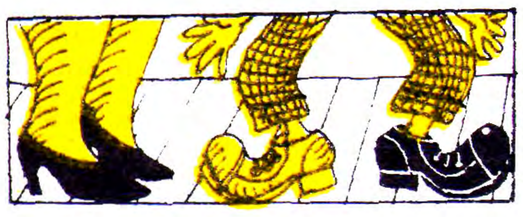

Малюнки Т. ЮНАКА

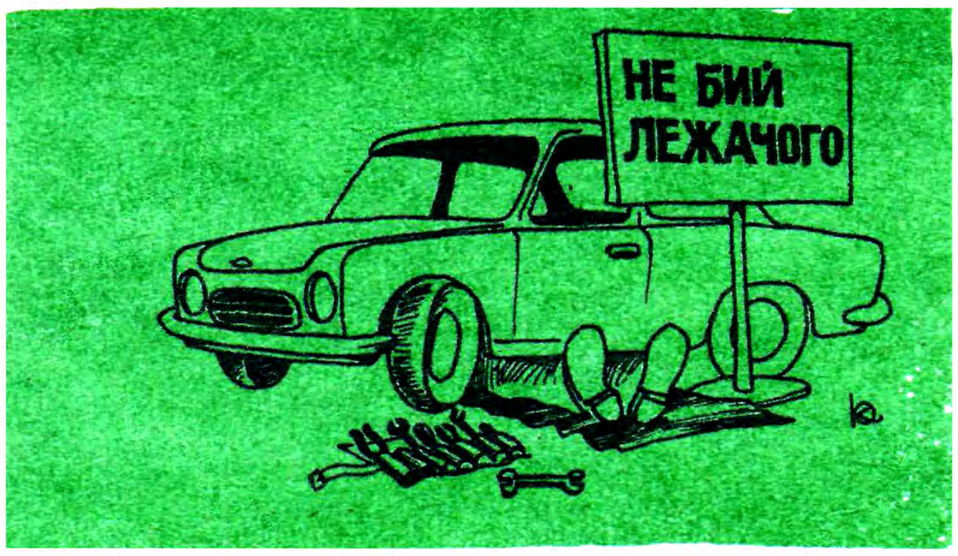

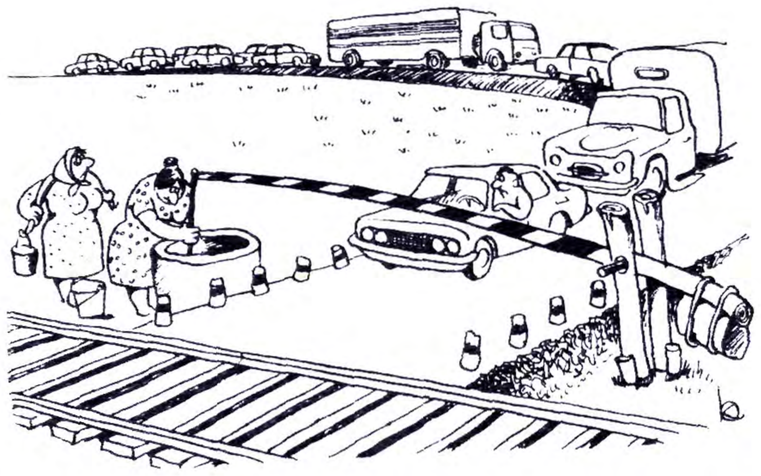

Без слів.

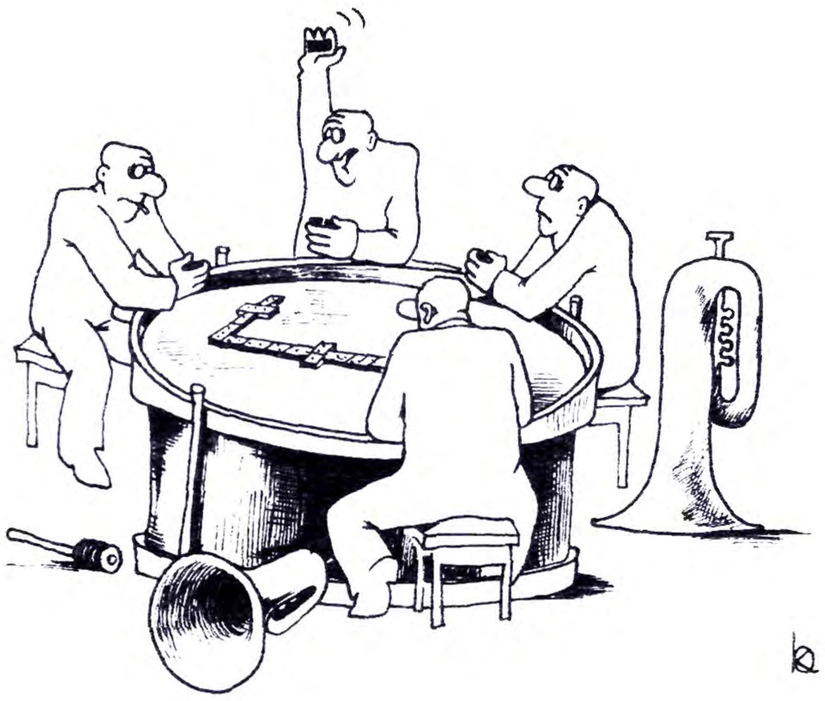

Без слів.

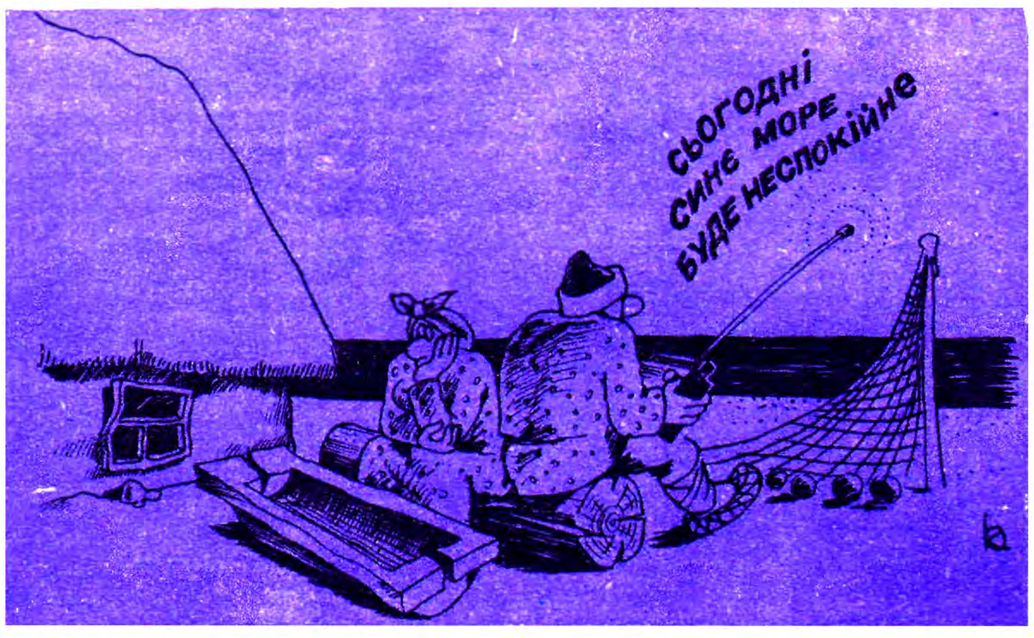

Сатира

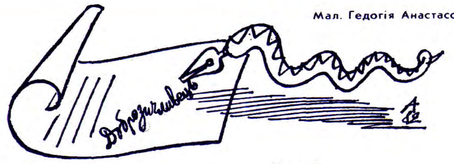

Мал. Гедогія Анастасова

Підлабузник.

Мал. Георгія Чалкова

— Перша премія — книга бригадирові, дяді Івану, друга премія — двісті левів товаришеві Петрову...

Мал. Веліна Андреєва

— Мені зовсім не боляче. Це машина нашого шефа.

Мал. Ілії Ліпавцева

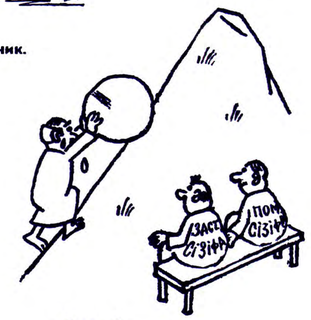

Без слів.

Мал. Веліна Андреєва

— Лікарю, я бачу лише два останні рядки.

ЯК РОЗПІЗНАТИ ГРИБИ

Іду якось лісом, а назустріч дідусь Брайко.

— Доброго дня! — вітаюся.

— Будь живий-здоровий триста років, Пройчо! — відповів він.

— Триста років, дідусю, багатенько, а от від ста п'ятдесяти не відмовлюся. А що ви тут робите?

— Вирішив грибів назбирати. Завтра у моєї старої день ангела.

Усміхнувся я та й кажу:

— І невже ото ви не боїтеся грибів?

— Вони повинні мене боятися, бо я їх буду їсти,— усміхнувся й дідусь Брайко.

— А якщо трапиться отруйний?

— Справді, на них, брат, не написано, де отруйний, а де ні... Але, бач, я на них розуміюся...

— І я розуміюся... Та, буває, виникає сумнів. А як вам удається їх розрізняти?

Дідусь Брайко підкрутив вуса і загадково усміхнувся:

— Як тобі сказати, Пройчо?.. По будильнику...

— Як це по будильнику? — зацікавився я.

— А ось так,— мовив серйозно дідусь. — Готуєш гриби в каструлі, і обов'язково з маслом, трішки посолиш, наїсися під саму зав'язку, заводиш будильник і лягаєш спати.

— А яке відношення мають гриби до будильника?

— Як це яке?! Якщо наступного ранку чуєш, що він задзеленчав, значить, гриби були неотруйними!

І дідусь Брайко пішов далі, наповнюючи кошик грибами.

Атанас ДУШКОВ.

Переклад з болгарської.

Страшне перо не в гусака...

«Весною всі колгоспники садять пшеницю, овес, жито, ячмінь і багато інших поживних речовин».

(З учнівського твору).

Надіслала Т. БІЛОУСОВА.

«ОГОЛОШЕННЯ
1983 р.

22 листопада цього року назначається виводка корів для прививки на сибірську язву.

Жителям сіл Опішняни, Вербове, Божки вивести корів на 11 годин ранку до олійниці».

Надіслав І. МІНЯЙЛО.

«Вам необхідно срочно з'явитися в останній раз в жіночу консультацію. В разі неявки Ваша карточка буде передана в роддом, а роди без неї неможливі.

Лікар».
(З листівки поліклініки).

Надіслав В. ГРИМУТ.

«КОМБІНАТ КОМУНАЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ І МІСЬКВЕТСТАНЦІЯ ДОВОДЯТЬ ДО ВІДОМА

власників собак, що з 22 листопада до 1 січня 1984 року проводитиметься реєстрація собак з видачею паспортів і жетонів, а також щеплення проти сказу собак і кішок.

До власних собак і кішок, які не доставлять тварин для реєстрації і щеплення в зазначені строки будуть вжиті заходи адміністративного впливу.

Адміністрація».

Надіслав В. ГЕЛЕМЕЄВ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Друже Перче!

Якщо під час перебування на Івано-Франківщині тобі заманеться купити на костюм кілька метрів тканини, то не дивуйся, коли продавці відмірятимуть її тобі не метрами брусковими мануфактурними, як це робиться у сучасних спеціалізованих магазинах, а дідівським способом — ліктями...

Звичайно, у цьому неподобстві ти, друже, можеш звинуватити нас, працівників івано-франківської міжобласної оптової бази «Союзторгобладнання», буцімто це ми не забезпечуємо спецмагазинів області тими метрами брусковими. Але не поспішай робити нас винними. Річ у тім, що Борщівська фабрика канцтоварів (Тернопільська область), яка виробляє ці метри і з якою ми уклали договір на їх постачання, вже четвертий рік порушує свої зобов'язання. І не дає ані метра.

В. ОЛІЙНИК,
заступник начальника Івано-Франківської міжобласної оптової бази «Союзторгобладнання».

Чи не пояснив би ти нам, що це за породу корів вивели тваринники колгоспу «40-річчя Жовтня» Чуднівського району? Уявляєш, збудували ми у тому колгоспі новий молочно-товарний комплекс. Так от, не встигли корови у нього позаходити, як під їхніми ратицями негайно почала провалюватися підлога.

Отож ми й міркуємо тепер, що воно за корови такі дивні? Може, вони там у себе, замість корів, слонів позаводили, а нас тепер безпідставно називають халтурниками?! Захисти нас, Перче, від цих нападок!

БУДІВЕЛЬНИКИ ЧУДНІВСЬКОГО МІЖКОЛГОСПБУДУ.
Житомирська область.

ПРИМІТКА ПЕРЦЯ. Шановні товариші будівельники! Ваш лист перевірив особисто. Нічого дивного у тих коровах не виявив — вони звичайні, рябі. Але коли побачив, як провалюється підлога навіть під ногами ворон, що злітаються на комплекс з усіх усюд, аби подивитися на вашу підлогу,— усе зрозумів.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Без слів.

ІРОНІЗМИ

● *Впровадження безшумної технології проходило з великим скрипом.*

● *Дружба не витримала випробування — перейшла в кумівство.*

● *Багато жінок хочуть бачити в чоловіках не лише опору, а й вішалку.*

● *І раціональні зерна потребують вчасних жнив.*

● *І бездіяльність здатна залишати глибокі сліди.*

● *Від переміни місць доданків, буває, змінюються самі доданки.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ У селі Качківка (Вінниччина) час від часу зникало електросвітло, бо лінія електропередач була пошкоджена, а керівники району електричних мереж з ремонтом не поспішали. Мешканці села надіслали редакції про це листа, якого було вміщено у Перці № 16.

Як повідомив голова Ямпільського райвиконкому тов. Урсуленко, електролінію нині відремонтовано, і жителі села користуються електроенергією безперебійно.

◆ «Недооцінка» — так називалася замітка, надрукована у № 18 журналу про те, що у кафе «Дніпро» (місто Черкаси) антисанітарія, кухня давно вже потребує ремонту, та директора кафе і керівників міського харчотресту це не бентежить.

Після виступу Перця начальник Черкаського обласного управління громадського харчування тов. Жуйкова повідомила, що факти, вказані у замітці, відповідають дійсності. Тепер у кафе зроблено ремонт гарячого та виробничих цехів, у приміщенні наведено належний порядок.

◆ В одному з листів до редакції повідомлялося, що у селі Бережесті (Житомирська обл.) довго ремонтують баню, зволікається й будівництво газового сховища.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Овруцької райради О. Л. Коваль повідомив, що при перевірці на місці листа вказані у ньому факти повністю підтвердились. Було одразу ж вжито заходів. Ремонт бані закінчено, і вона працює за графіком. Закінчено й будівництво газового сховища.

◆ Про те, що через поганий стан дороги до села Цир (Любешівський район) не ходить автобус, писалося у листі мешканців цього села.

Заступник начальника виробничого об'єднання «Волиньпасавтотранс» Н. К. Велисевич повідомив редакції, що після того, як дорогу було впорядковано, автобус до села курсує регулярно.

◆ У своєму листі до Перця батьки учнів села Карвинівки (Житомирщина) поскаржилися на те, що їхніх дітей не підвозять до Романівського міжшкільного навчально-виробничого комбінату. З цим листом редакція звернулася до Дзержинського райвиконкому.

Голова виконкому райради М. Г. Туфанов повідомив редакції, що питання про незадовільне підвезення учнів до комбінату розглядалося на засіданні райвиконкому. Нині підвіз учнів налагоджено.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 3 (1165) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.01.84. Підписано до друку 18.01.84. БФ 00618. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.316.000. Зам. 06669.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. М. ЛИТВИНА

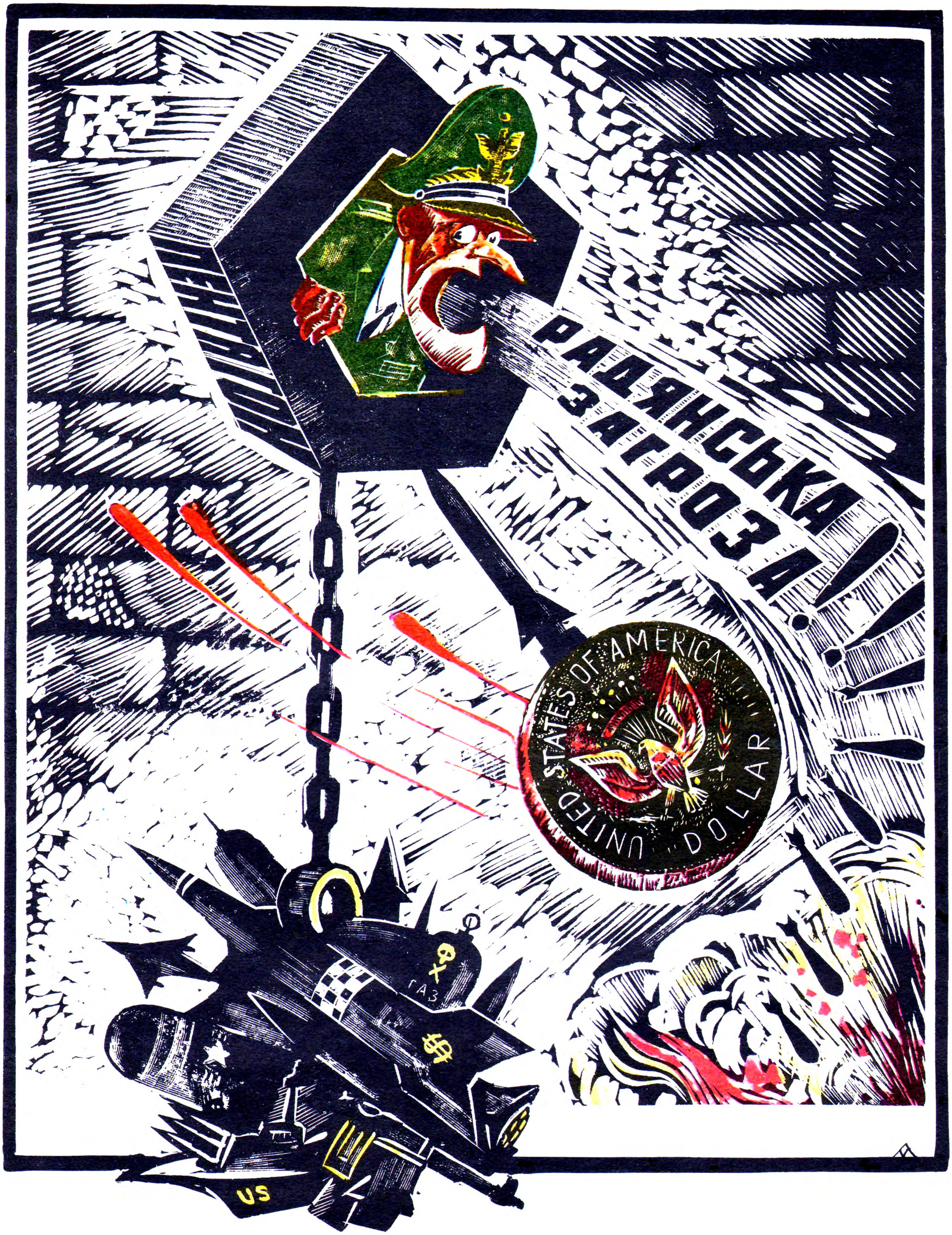

Годинник з воєм.